

Arrest

nr. 186 447 van 4 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de eerste verzoekende partij (hierna verzoeker), de heer M.Z., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Z.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Qizilbash te zijn. U bent een sjiitisch moslim. U bent afkomstig uit de wijk Murad Khani, gelegen in de stad Kabul in de gelijknamige provincie. U bent nooit naar school geweest. U heeft uw hele leven gewerkt als kleermaker. U bent op 10/05/1385 (gregoriaanse kalender 01/08/2006) gehuwd met uw huidige echtgenote, M.(...) M.(...) (...). Uw broer, G.(...) Y.(...), is soldaat bij het Afghaanse leger ("Afghan National Army" of "ANA") en was gestationeerd in Kandahar. Op 07/10/2015 kreeg uw broer het bevel om een dorp aan te vallen dat was overgenomen door de taliban. In het gevecht voor dit dorp werden

twee mensen gedood. Deze twee mensen waren broers van een mullah van de taliban. Diezelfde mullah was vroeger bevriend met uw broer. Eén dag na deze aanval door het ANA waaraan uw broer deelnam, kreeg u telefoon van de taliban. Er werd u gezegd dat de taliban op de hoogte was van het werk van uw broer en dat u uw broer aan hen moest overleveren. U telefoneerde daarop naar uw broer en legde hem uit wat er aan de hand was. De volgende dag werd er bij u thuis een dreigbrief van de taliban afgeleverd. In deze brief werd er gezegd dat er wraak genomen zou worden op uw familie wegens de dood van de twee broers van de mullah. U bent met deze brief naar de politie gegaan. Drie dagen nadat u deze dreigbrief ontving, werd het lijk van uw vader achter uw huis gelegd. Uw vader was werkzaam als chauffeur tussen Kabul en Kandahar. De taliban vermoordden hem. Bij het lichaam van uw vader zat ook een tweede dreigbrief. Nog eens twee dagen later is de taliban 's avonds laat bij u thuis langs gekomen. Ze kwamen binnen in het huisgedeelte van uw broer en sloegen zijn echtgenote en kinderen. U en uw vrouw zijn tussenbeide gekomen. De taliban hebben u geslagen tot u het bewustzijn verloor. U werd naar het ziekenhuis gebracht. U bent diezelfde nacht nog naar het huis van uw zus gegaan en diezelfde nacht nog bent u op aanraden van uw broer vertrokken uit Afghanistan.

U vluchtte samen met uw vrouw, M.(...)M.(...) (...), en uw twee minderjarige zoons, A.(...) D.(...)M.(...) (...) en F.(...) M.(...) (...), op 15/10/2015 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan en Iran en u kwam in België aan op 30/11/2015. U vroeg asiel aan in België op 02/12/2015.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) volgende documenten neer: de taskara (Afghaanse identiteitskaart) van uw echtgenote, de vaccinatiekaart van uw kinderen, een kopie van de huwelijksuitnodiging van het huwelijk van u en uw vrouw, enkele huwelijksfoto's, uw taskara, de taskara's van uw zoons en een medisch attest afgeleverd op 27/09/2016 door dr. Hana Azmani.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Na een grondig individueel onderzoek heeft u immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de werkzaamheden van uw broer voor het Afghaanse leger dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt het profiel van uw broer geloofwaardig voor te stellen. U geeft aan dat uw broer ongeveer 12 jaar geleden bij het Afghaanse leger of het ANA is gegaan (CGVS p. 13). U verklaart hierbij dat uw broer een training gevolgd heeft en dat deze training 6 maanden duurde. U zegt ook dat uw broer op zijn schouder een insigne met drie sterren en één streep had. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat een dergelijke schouderinsigne niet voorkomt in het Afghaanse leger. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. De naam van de militaire rang die uw broer bezat in het Afghaanse leger, weet u evenmin. U zegt ook dat uw broer diende in het 210de corps (CGVS p. 14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan bijlage in het dossier, blijkt echter dat dit corps niet bestaat. U slaagt er echter wel in te zeggen dat uw broer 19.000 Afghani per maand verdient. Het is opmerkelijk te noemen dat u wel weet hoeveel uw broer verdient maar u geen informatie kan verstrekken aangaande de militaire rang en indeling van uw broer binnen het ANA. Wanneer u door het CGVS gevraagd wordt andere gegevens te vertellen over de werkzaamheden van uw broer voor het ANA, slaagt u daar niet in (CGVS p. 15). Indien uw broer reeds gedurende 12 jaar in het leger dient en hij om de twee à drie maanden naar huis komt van zijn standplaats, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 14); is het is het onaannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van het profiel van uw broer. Aangezien de problemen die u aanhaalt nauw samenhangen met de werkzaamheden van uw broer voor het ANA, kan er toch van u verwacht worden dat u duidelijke informatie kan verschaffen over de job van uw broer. Dat u hier niet in slaagt roept

ernstige vragen op met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Aan de hand van de informatie die u evenwel kan geven over uw broer, slaagt u er desondanks niet in om de werkzaamheden van uw broer voor het Afghaans leger geloofwaardig te maken. U legt tijdens uw gehoor op het CGVS evenmin bewijsstukken neer die kunnen aantonen dat uw broer daadwerkelijk een militair binnen het ANA zou zijn. Aangezien de motieven waarop u uw asielrelaas baseert onlosmakelijk verbonden zijn met het profiel van uw broer als militair kan er bijgevolg nog weinig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de problemen die u persoonlijk kende met de taliban kunnen bovendien volgende zaken opgemerkt worden. Vooreerst is het zeer vreemd dat hoewel uw problemen met de taliban veroorzaakt werden door een militaire aanval op de taliban waaraan uw broer deelnam, uw broer met uitzondering van de dreigbrief verder zelf niet bedreigd werd door de taliban zoals u toegeeft (CGVS pp. 32 & 33). Het is toch merkwaardig dat indien uw broer de dood van de broers van de mullah veroorzaakt heeft deze mullah onmiddellijk u begint te bedreigen en nooit contact opneemt met uw broer. Wanneer er door het CGVS gevraagd wordt waarom uw broer zelf nooit door de taliban gecontacteerd werd, geeft u aan dat ze zijn telefoonnummer niet gevonden hebben en dat ze rechtstreeks naar u hebben gebeld (CGVS p. 27). Dit is opmerkelijk aangezien u net eerder in het gehoor verklaart dat het in Afghanistan heel eenvoudig is telefoonnummers van personen te vinden en dat dit de reden is dat de taliban uw telefoonnummer vond. Uw verklaringen over de problemen die u had met de taliban zijn ook zeer vaag en soms weinig coherent. Zo maakt u aanvankelijk geen melding van een telefoontje dat u van de taliban gekregen zou hebben (CGVS p. 22). Wanneer het CGVS u vraagt om uitgebreid te vertellen over alle problemen die u met de taliban gehad heeft, maakt u vervolgens een opsomming van alle incidenten die er tussen u en de taliban geweest zijn. Van een dreigtelefoon door de taliban, spreekt u niet. Even later in het gehoor vermeldt u plotseling wel dat u getelefoneerd werd door de taliban (CGVS p. 25). U verklaart dat u dit telefoontje vergeten te vermelden was. Het is niet geloofwaardig dat indien u daadwerkelijk telefonisch bedreigd werd door de taliban, u dit initieel vergeet te vermelden wanneer het CGVS naar al uw moeilijkheden met deze groepering vraagt. Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet zomaar vergeet. Ook inzake de eerste dreigbrief die u van de taliban ontving, zijn uw verklaringen weinig eensluidend te noemen. Zo beweert u eerst dat bij de eerste dreigbrief de taliban nog niet op de hoogte waren van het feit dat uw broer in het leger diende (CGVS pp. 24 en 25). Even later in het gehoor verklaart u dat de taliban op de hoogte waren van de werkzaamheden van uw broer toen ze de tweede dreigbrief stuurden en ook toen ze u telefoneerden. Deze verklaring houdt weinig steek daar u eerder aanhaalde dat het telefoontje van de taliban plaatsvond vooraleer u de eerste dreigbrief van de taliban had ontvangen. Indien de taliban bij het eerste telefoontje op de hoogte was van de werkzaamheden van uw broer kan er verondersteld worden dat ze dit ook wisten toen ze u later een dreigbrief stuurden. Bovendien kon u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u en uw familie dan een eerste dreigbrief stuurden, als de taliban op dat moment nog niet hadden achterhaald dat uw broer een militair in het ANA is (zie p.24). Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de leden van de taliban die uw huis binnenvielen. Aanvankelijk zegt u dat u de mensen die uw huis binnenvielen niet kende (CGVS p. 28). Gevraagd naar hoe u dan wist dat deze mensen talibs waren, geeft u aan dat ze een baard hadden, een tulband droegen en traditionele Afghaanse kleren aanhadden. Dit lijkt niet echt veel te verschillen van de gebruikelijke klederdracht van een doorsnee Afghaanse man. Hierna verklaart u echter plots dat u de mannen die u aanvielen wel herkend had en dat u wist dat het mannen van de mullah, wiens beide broers als leden van de taliban werden gedood door het ANA, waren (CGVS p. 29). Dit is opnieuw weinig coherent te noemen. Dat u voorts niet weet wat de naam is van deze mullah noch van zijn mannen die uw huis binnenvielen, roept verdere twijfels aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen op. (CGVS pp 22, 26). U weet enkel dat hij "mullah" genoemd werd. Gezien de centrale rol van deze mullah in uw vluchtmotieven, kan verwacht worden dat u de naam van deze persoon kent. Temeer u eerder in het gehoor verklaart dat uw broer in het verleden bevriend was met deze mullah. Bovendien hebt u nog contact gehad met uw broer over de bedreigingen die deze mullah ten aanzien van u, uw broer en uw familie uitte. Logischerwijze kan dan verwacht worden dat u in de conversaties met uw broer de identiteit van deze bewuste mullah zou hebben besproken. Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen doen in serieuze mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder is het ook bevreemdend dat de taliban zo snel hebben kunnen achterhalen wie er precies bij een aanval op hen betrokken is. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer in Kandahar gestationeerd is en dat deze aanval op de broers van de mullah plaatsvond in Kandahar (CGVS p. 16). Dat u dan onmiddellijk in verband wordt gebracht met een aanslag in een veel zuidelijker gelegen provincie dan Kabul, is toch wel bedenkelijk te noemen (CGVS pp. 23 & 25). Het is weinig aannemelijk dat de taliban op nog geen dag tijd zouden ontdekken dat uw broer verantwoordelijk is voor de dood van de twee leden van de taliban, vervolgens ontdekken dat u in Kabul woont, uw telefoonnummer vinden en u dan bedreigen.

Gezien de grootschalige Afghaanse troepenmacht en de militaire uitrusting van militairen, is het bizar te noemen dat uw broer tijdens deze aanval op de taliban herkend werd. U geeft aan dat de mullah die u belde, u vroeg om uw broer aan de taliban over te leveren aangezien hij verantwoordelijk was voor het doden van deze twee personen in Kandahar (CGVS p. 26). Het is bedenkelijk dat de taliban u zouden vragen om uw broer over te leveren terwijl de taliban zelf op de hoogte is van het feit dat uw broer zich in Kandahar bevond. Eén dag later zou de taliban ook al een dreigbrief naar u gestuurd hebben (CGVS p. 24). Het is opmerkelijk dat de taliban zo snel naar u telefoneert en een dag later al een dreigbrief stuurt. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader drie dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief gedood werd en dat zijn lichaam achter uw huis werd achtergelaten (CGVS p. 27). Nog eens twee dagen later viel de taliban uw huis aan (CGVS p. 28). Het is opvallend dat de taliban u met een dergelijke frequentie lastig vielen in een zo korte periode. Er kunnen bovendien ook vragen gesteld worden bij de wijze waarop de taliban opereert zoals dit uit uw verklaringen naar voren komt. (CGVS p. 27). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader vermoord is op weg van Kabul naar Kandahar. Het is toch zeer bevreemdend dat de taliban de moeite zouden doen en het risico zouden nemen om met het lichaam van uw vader terug naar Kabul te gaan en dit lichaam vervolgens achter uw huis achter te laten. Tenslotte is het bevreemdend te noemen dat u en uw familie nooit eerder problemen gehad heeft met de taliban. Indien uw broer werkelijk sedert 12 jaar in het Afghaans leger dient zoals u aanhaalt dan kan er toch vermoed worden dat uw broer al eerder deelgenomen heeft aan operaties gericht tegen de taliban (CGVS p.13). Dat u en uw familie aldus niet eerder werden gevisieerd om die reden door de taliban en nu plots wel, kan u niet verklaren.

Tevens dient te worden aangestipt dat u nergens in uw asielrelaas gewag maakt van specifieke redenen met betrekking tot uw kinderen waarom een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw asielverklaringen, maakt u geenszins aannemelijk dat uw leven en dat van uw kinderen in gevaar zou zijn bij terugkeer (zie CGVS, p.32).

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw echtgenote en kinderen, net zoals de vaccinatiekaarten van uw kinderen en de foto's van uw huwelijksceremonie tonen enkel uw identiteit aan dewelke niet betwist wordt door het CGVS. Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt kan uit dit attest uw ingeroepen vrees van vervolging niet blijken. Er kan immers geen oorzakelijk verband worden vastgesteld door een arts tussen uw psychologische klachten en uw moeilijkheden in Afghanistan, die louter op basis van uw verklaringen zijn weergegeven in dit attest. Dit medische attest kan bijgevolg uw aangehaalde vluchtmotieven niet aantonen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is het door u neergelegde attest bijgevolg niet van die aard om een ander licht te werpen op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Concluderend blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin maakt u op basis van uw verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel art. 48/4,§2, a en b van de Vreemdelingenwet, nl. ten gevolge foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR

richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u opgeleid bent als kleermaker en dat u in Kabul werkzaam was als kleermaker, hieruit blijkt dat u geen problemen had om in het onderhoud van u en uw familie te voorzien toen u woonachtig was te Kabul (CGVS p. 21). U geeft ook aan dat u nog een uitgebreid familiaal netwerk heeft in Kabul. Zowel uw beide zussen, als uw oom aan moederszijde, alsook uw schoonouders wonen nog in Kabul (CGVS pp. 17 & 18). U verklaart dat u nog contact heeft met uw schoonouders en dat uw schoonouders ook geholpen hebben met het doorsturen van documenten (CGVS pp. 3 & 18). De aanwezigheid van dit netwerk en uw voorgaande tewerkstelling als kleermaken geven aan dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het niet mogelijk is voor u om in Kabul te wonen.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat ook in hoofde van uw echtgenote (OV-nummer: 8.173.596, CGVS: 15/35308) door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing luidt in hoofde van de tweede verzoekende partij (hierna verzoekster), mevrouw M.M., als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) M.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnische origine Qizilbash te zijn. U bent een sjiitisch moslim. U bent afkomstig uit de wijk Taimani, gelegen in de stad Kabul in de gelijknamige provincie. U bent tot de 4de graad naar school gegaan, vervolgens kreeg u thuis verder onderwijs van uw vader. U heeft nooit gewerkt in Afghanistan. U bent in het jaar 1385 (gregoriaanse kalender: 2006) getrouwd met uw echtgenoot, Z.(...) M.(...) (...). Uw schoonbroer, G.(...) Y.(...), was werkzaam voor het Afghaans leger en was gestationeerd in Kandahar. Hij kreeg hij het bevel van zijn commandant om een plaats aan te vallen. In het gevecht werden twee mensen gedood. Deze twee mensen waren broers van een mullah van de taliban. Diezelfde mullah was vroeger bevriend met uw schoonbroer. Deze mullah heeft een dreigbrief naar u thuis gestuurd. In deze brief werd er gezegd dat er wraak genomen zou worden op uw familie wegens de dood van de twee broers van de mullah. U bent met deze brief naar de politie gegaan. Twee dagen nadat u deze dreigbrief ontving werd het lichaam van uw schoonvader achter uw huis gelegd. Bij het lichaam van uw schoonvader zat ook een tweede dreigbrief. Nog eens twee dagen later is de taliban 's avonds laat bij u thuis langs gekomen. Ze kwamen binnen in het deel van uw schoonbroer en waren zijn vrouw en kinderen aan het slaan. U en uw echtgenoot zijn tussenbeide gekomen. De taliban hebben uw echtgenoot neergeslagen tot hij bewusteloos was. U bent beginnen roepen en huilen, dan zijn de burens gekomen en zijn de taliban ontsnapt. Uw echtgenoot heeft twee dagen in het ziekenhuis gelegen en vervolgens bent u gevlucht. U vluchtte samen met uw echtgenoot, Z.(...) M.(...) (...), en uw twee zonen, A.(...) D.(...) M.(...) (...) en F.(...)M.(...) (...), op 15/10/2015 uit Afghanistan. U reisde via Pakistan en Iran en u kwam in België aan op 30/11/2015. U vroeg hier asiel aan op 2/12/2015.

Ter staving van uw identiteit en asielsrelaas legt u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) volgende documenten voor: uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw echtgenoot, de vaccinatiekaart van uw kinderen, een kopie van de huwelijksuitnodiging van het huwelijk van u en uw man, enkele trouwfoto's en de taskara's van uw zonen.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u niet aannemelijk gemaakt hebt dat u een gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u zich op dezelfde asielmotieven beroept als deze die werden ingeroepen door uw echtgenoot. Gezien de asielmotieven van uw echtgenoot niet geloofwaardig werden bevonden, kan er ook in uw hoofde niet van worden uitgegaan dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie koestert of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenoot (zie hieronder).

" Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Na een grondig individueel onderzoek heeft u immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de werkzaamheden van uw broer voor het Afghaanse leger dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt het profiel van uw broer geloofwaardig voor te stellen. U geeft aan dat uw broer ongeveer 12 jaar geleden bij het Afghaanse leger of het ANA is gegaan (CGVS p. 13). U verklaart hierbij dat uw broer een training gevolgd heeft en dat deze training 6 maanden duurde. U zegt ook dat uw broer op zijn schouder een insigne met drie sterren en één streep had. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat een dergelijke schouderinsigne niet voorkomt in het Afghaans leger. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. De naam van de militaire rang die uw broer bezat in het Afghaanse leger, weet u evenmin. U zegt ook dat uw broer diende in het 210de corps (CGVS p. 14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan bijlage in het dossier, blijkt echter dat dit corps niet bestaat. U slaagt er echter wel in te zeggen dat uw broer 19.000 Afghani per maand verdient. Het is opmerkelijk te noemen dat u wel weet hoeveel uw broer verdient maar u geen informatie kan verstrekken aangaande de militaire rang en indeling van uw broer binnen het ANA. Wanneer u door het CGVS gevraagd wordt andere gegevens te vertellen over de werkzaamheden van uw broer voor het ANA, slaagt u daar niet in (CGVS p. 15). Indien uw broer reeds gedurende 12 jaar in het leger dient en hij om de twee à drie maanden naar huis komt van zijn standplaats, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 14); is het is het onaannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van het profiel van uw broer. Aangezien de problemen die u aanhaalt nauw samenhangen met de werkzaamheden van uw broer voor het ANA, kan er toch van u verwacht worden dat u duidelijke informatie kan verschaffen over de job van uw broer. Dat u hier niet in slaagt roept ernstige vragen op met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Aan de hand van de informatie die u evenwel kan geven over uw broer, slaagt u er desondanks niet in om de werkzaamheden van uw broer voor het Afghaans leger geloofwaardig te maken. U legt tijdens uw gehoor op het CGVS evenmin bewijsstukken neer die kunnen aantonen dat uw broer daadwerkelijk een militair binnen het ANA zou zijn. Aangezien de motieven waarop u uw asielrelaas baseert onlosmakelijk verbonden zijn met het profiel van uw broer als militair kan er bijgevolg nog weinig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de problemen die u persoonlijk kende met de taliban kunnen bovendien volgende zaken opgemerkt worden. Vooreerst is het zeer vreemd dat hoewel uw problemen met de taliban veroorzaakt werden door een militaire aanval op de taliban waaraan uw broer deelnam, uw broer met uitzondering van de dreigbrief verder zelf niet bedreigd werd door de taliban zoals u toegeeft (CGVS pp. 32 & 33). Het is toch merkwaardig dat indien uw broer de dood van de broers van de mullah veroorzaakt heeft

deze mullah onmiddellijk u begint te bedreigen en nooit contact opneemt met uw broer. Wanneer er door het CGVS gevraagd wordt waarom uw broer zelf nooit door de taliban gecontacteerd werd, geeft u aan dat ze zijn telefoonnummer niet gevonden hebben en dat ze rechtstreeks naar u hebben gebeld (CGVS p. 27). Dit is opmerkelijk aangezien u net eerder in het gehoor verklaart dat het in Afghanistan heel eenvoudig is telefoonnummers van personen te vinden en dat dit de reden is dat de taliban uw telefoonnummer vond. Uw verklaringen over de problemen die u had met de taliban zijn ook zeer vaag en soms weinig coherent. Zo maakt u aanvankelijk geen melding van een telefoontje dat u van de taliban gekregen zou hebben (CGVS p. 22). Wanneer het CGVS u vraagt om uitgebreid te vertellen over alle problemen die u met de taliban gehad heeft, maakt u vervolgens een opsomming van alle incidenten die er tussen u en de taliban geweest zijn. Van een dreigtelefoon door de taliban, spreekt u niet. Even later in het gehoor vermeldt u plotseling wel dat u getelefoneerd werd door de taliban (CGVS p. 25). U verklaart dat u dit telefoontje vergeten te vermelden was. Het is niet geloofwaardig dat indien u daadwerkelijk telefonisch bedreigd werd door de taliban, u dit initieel vergeet te vermelden wanneer het CGVS naar al uw moeilijkheden met deze groepering vraagt. Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet zomaar vergeet. Ook inzake de eerste dreigbrief die u van de taliban ontving, zijn uw verklaringen weinig eensluidend te noemen. Zo beweert u eerst dat bij de eerste dreigbrief de taliban nog niet op de hoogte waren van het feit dat uw broer in het leger diende (CGVS pp. 24 en 25). Even later in het gehoor verklaart u dat de taliban op de hoogte waren van de werkzaamheden van uw broer toen ze de tweede dreigbrief stuurden en ook toen ze u telefoneerden. Deze verklaring houdt weinig steek daar u eerder aanhaalde dat het telefoontje van de taliban plaatsvond vooraleer u de eerste dreigbrief van de taliban had ontvangen. Indien de taliban bij het eerste telefoontje op de hoogte was van de werkzaamheden van uw broer kan er verondersteld worden dat ze dit ook wisten toen ze u later een dreigbrief stuurden. Bovendien kon u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u en uw familie dan een eerste dreigbrief stuurden, als de taliban op dat moment nog niet hadden achterhaald dat uw broer een militair in het ANA is (zie p.24). Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de leden van de taliban die uw huis binnenvielen. Aanvankelijk zegt u dat u de mensen die uw huis binnenvielen niet kende (CGVS p. 28). Gevraagd naar hoe u dan wist dat deze mensen talibs waren, geeft u aan dat ze een baard hadden, een tulband droegen en traditionele Afgaanse kleren aanhadden. Dit lijkt niet echt veel te verschillen van de gebruikelijke klederdracht van een doorsnee Afgaanse man. Hierna verklaart u echter plots dat u de mannen die u aanvielen wel herkend had en dat u wist dat het mannen van de mullah, wiens beide broers als leden van de taliban werden gedood door het ANA, waren (CGVS p. 29). Dit is opnieuw weinig coherent te noemen. Dat u voorts niet weet wat de naam is van deze mullah noch van zijn mannen die uw huis binnenvielen, roept verdere twijfels aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen op. (CGVS pp 22, 26). U weet enkel dat hij "mullah" genoemd werd. Gezien de centrale rol van deze mullah in uw vluchtmotieven, kan verwacht worden dat u de naam van deze persoon kent. Temeer u eerder in het gehoor verklaart dat uw broer in het verleden bevriend was met deze mullah. Bovendien hebt u nog contact gehad met uw broer over de bedreigingen die deze mullah ten aanzien van u, uw broer en uw familie uitte. Logischerwijze kan dan verwacht worden dat u in de conversaties met uw broer de identiteit van deze bewuste mullah zou hebben besproken. Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen doen in serieuze mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder is het ook bevreemdend dat de taliban zo snel hebben kunnen achterhalen wie er precies bij een aanval op hen betrokken is. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer in Kandahar gestationeerd is en dat deze aanval op de broers van de mullah plaatsvond in Kandahar (CGVS p. 16). Dat u dan onmiddellijk in verband wordt gebracht met een aanslag in een veel zuidelijker gelegen provincie dan Kabul, is toch wel bedenkelijk te noemen (CGVS pp. 23 & 25). Het is weinig aannemelijk dat de taliban op nog geen dag tijd zouden ontdekken dat uw broer verantwoordelijk is voor de dood van de twee leden van de taliban, vervolgens ontdekken dat u in Kabul woont, uw telefoonnummer vinden en u dan bedreigen. Gezien de grootschalige Afgaanse troepenmacht en de militaire uitrusting van militairen, is het bizar te noemen dat uw broer tijdens deze aanval op de taliban herkend werd. U geeft aan dat de mullah die u belde, u vroeg om uw broer aan de taliban over te leveren aangezien hij verantwoordelijk was voor het doden van deze twee personen in Kandahar (CGVS p. 26). Het is bedenkelijk dat de taliban u zouden vragen om uw broer over te leveren terwijl de taliban zelf op de hoogte is van het feit dat uw broer zich in Kandahar bevond. Eén dag later zou de taliban ook al een dreigbrief naar u gestuurd hebben (CGVS p. 24). Het is opmerkelijk dat de taliban zo snel naar u telefoneert en een dag later al een dreigbrief stuurt. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader drie dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief gedood werd en dat zijn lichaam achter uw huis werd achtergelaten (CGVS p. 27). Nog eens twee dagen later viel de taliban uw huis aan (CGVS p. 28). Het is opvallend dat de taliban u met een dergelijke frequentie lastig vielen in een zo korte periode. Er kunnen bovendien ook vragen gesteld worden bij de wijze waarop de taliban opereert zoals dit uit uw verklaringen naar voren komt. (CGVS p.

27). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader vermoord is op weg van Kabul naar Kandahar. Het is toch zeer bevreemdend dat de taliban de moeite zouden doen en het risico zouden nemen om met het lichaam van uw vader terug naar Kabul te gaan en dit lichaam vervolgens achter uw huis achter te laten. Tenslotte is het bevreemdend te noemen dat u en uw familie nooit eerder problemen gehad heeft met de taliban. Indien uw broer werkelijk sedert 12 jaar in het Afghaans leger dient zoals u aanhaalt dan kan er toch vermoed worden dat uw broer al eerder deelgenomen heeft aan operaties gericht tegen de taliban (CGVS p.13). Dat u en uw familie aldus niet eerder werden gevisieerd om die reden door de taliban en nu plots wel, kan u niet verklaren.

Tevens dient te worden aangestipt dat u nergens in uw asielrelaas gewag maakt van specifieke redenen met betrekking tot uw kinderen waarom een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. Gelet op het ongeloofwaardige karakter van uw asielverklaringen, maakt u geenszins aannemelijk dat uw leven en dat van uw kinderen in gevaar zou zijn bij terugkeer (zie CGVS, p.32).

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw echtgenote en kinderen, net zoals de vaccinatiekaarten van uw kinderen en de foto's van uw huwelijksceremonie tonen enkel uw identiteit aan dewelke niet betwist wordt door het CGVS. Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt kan uit dit attest uw ingeroepen vrees van vervolging niet blijken. Er kan immers geen oorzakelijk verband worden vastgesteld door een arts tussen uw psychologische klachten en uw moeilijkheden in Afghanistan, die louter op basis van uw verklaringen zijn weergegeven in dit attest. Dit medische attest kan bijgevolg uw aangehaalde vluchtmotieven niet aantonen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is het door u neergelegde attest bijgevolg niet van die aard om een ander licht te werpen op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Concluderend blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin maakt u op basis van uw verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel art. 48/4,§2, a en b van de Vreemdelingenwet, nl. ten gevolge foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing."

Behalve uw aangehaalde problemen met de taliban waaraan geen geloof kan worden gehecht zoals hierboven werd uiteengezet, vermeldt u tijdens uw gehoor op het CGVS geen overige specifieke redenen met betrekking tot uw kinderen waardoor een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend. Evenmin maakt u op basis van uw verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel art. 48/4,§2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening

houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en

is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat u nog een uitgebreid familiaal netwerk heeft in Kabul. Zowel uw ouders, uw vier zussen, een oom aan moederszijde en enkele tantes wonen nog in Kabul (CGVS pp. 8,9,13 en 14). U verklaart dat u nog contact heeft met uw ouders en dat uw vader ook geholpen hebben met het doorsturen van documenten (CGVS pp. 3 & 14). De aanwezigheid van dit netwerk geeft aan dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het niet mogelijk is voor u om in Kabul te wonen. Ook uw echtgenoot bezit nog steeds familie in Kabul. Bovendien blijkt dat uw echtgenoot een opleiding tot kleermaker genoot en steeds als kleermaker heeft gewerkt in Kabul. Uw echtgenoot en u kenden in het verleden geen moeilijkheden om in het levensonderhoud van uw gezin te voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het enige middel voeren verzoekers de schending aan van “de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht”.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan de asielrelazen van verzoekende partijen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaans asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen. Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. Na een grondig individueel onderzoek heeft u immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat in uw hoofde geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de werkzaamheden van uw broer voor het Afghaanse leger dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt het profiel van uw broer geloofwaardig voor te stellen. U geeft aan dat uw broer ongeveer 12 jaar geleden bij het Afghaanse leger of het ANA is gegaan (CGVS p. 13). U verklaart hierbij dat uw broer een training gevolgd heeft en dat deze training 6 maanden duurde. U zegt ook dat uw broer op zijn schouder een insigne met drie sterren en één streep had. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt echter dat een dergelijke schouderinsigne niet voorkomt in het Afghaans leger. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier. De naam van de militaire rang die uw broer bezat in het Afghaanse leger, weet u evenmin. U zegt ook dat uw broer diende in het 210de corps (CGVS p. 14). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan bijlage in het dossier, blijkt echter dat dit corps niet bestaat. U slaagt er echter wel in te zeggen dat uw broer 19.000 Afghani per maand verdient. Het is opmerkelijk te noemen dat u wel weet hoeveel uw broer verdient maar u geen informatie kan verstrekken aangaande de militaire rang en indeling van uw broer binnen het ANA. Wanneer u door het CGVS gevraagd wordt andere gegevens te vertellen over de werkzaamheden van uw broer voor het ANA, slaagt u daar niet in (CGVS p. 15). Indien uw broer reeds gedurende 12 jaar in het leger dient en hij om de twee à drie maanden naar huis komt van zijn standplaats, zoals blijkt uit uw verklaringen (CGVS p. 14); is het is het onaannemelijk dat u zo weinig op de hoogte bent van het profiel van uw broer. Aangezien de problemen die u aanhaalt nauw samenhangen met de werkzaamheden van uw broer voor het ANA, kan er toch van u verwacht worden dat u duidelijke informatie kan verschaffen over de job van uw broer. Dat u hier niet in slaagt roept ernstige vragen op met betrekking tot uw geloofwaardigheid. Aan de hand van de informatie die u evenwel kan geven over uw broer, slaagt u er desondanks niet in om de werkzaamheden van uw broer voor het Afghaans leger geloofwaardig te maken. U legt tijdens uw gehoor op het CGVS evenmin bewijsstukken neer die kunnen aantonen dat uw broer daadwerkelijk een militair binnen het ANA zou zijn. Aangezien de motieven waarop u uw asielrelaas baseert onlosmakelijk verbonden zijn met het profiel van uw broer als militair kan er bijgevolg nog weinig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.

Wat betreft de problemen die u persoonlijk kende met de taliban kunnen bovendien volgende zaken opgemerkt worden. Vooreerst is het zeer vreemd dat hoewel uw problemen met de taliban veroorzaakt werden door een militaire aanval op de taliban waaraan uw broer deelnam, uw broer met uitzondering van de dreigbrief verder zelf niet bedreigd werd door de taliban zoals u toegeeft (CGVS pp. 32 & 33). Het is toch merkwaardig dat indien uw broer de dood van de broers van de mullah veroorzaakt heeft deze mullah onmiddellijk u begint te bedreigen en nooit contact opneemt met uw broer. Wanneer er door het CGVS gevraagd wordt waarom uw broer zelf nooit door de taliban gecontacteerd werd, geeft u aan dat ze zijn telefoonnummer niet gevonden hebben en dat ze rechtstreeks naar u hebben gebeld (CGVS p. 27). Dit is opmerkelijk aangezien u net eerder in het gehoor verklaart dat het in Afghanistan heel eenvoudig is telefoonnummers van personen te vinden en dat dit de reden is dat de taliban uw telefoonnummer vond. Uw verklaringen over de problemen die u had met de taliban zijn ook zeer vaag en soms weinig coherent. Zo maakt u aanvankelijk geen melding van een telefoontje dat u van de taliban gekregen zou hebben (CGVS p. 22). Wanneer het CGVS u vraagt om uitgebreid te vertellen over alle problemen die u met de taliban gehad heeft, maakt u vervolgens een opsomming van alle incidenten die er tussen u en de taliban geweest zijn. Van een dreigtelefoon door de taliban, spreekt u niet. Even later in het gehoor vermeldt u plotseling wel dat u getelefoneerd werd door de taliban (CGVS

p. 25). U verklaart dat u dit telefoontje vergeten te vermelden was. Het is niet geloofwaardig dat indien u daadwerkelijk telefonisch bedreigd werd door de taliban, u dit initieel vergeet te vermelden wanneer het CGVS naar al uw moeilijkheden met deze groepering vraagt. Dit komt weinig doorleefd over. Er kan immers verwacht worden dat u een dergelijke ingrijpende gebeurtenis niet zomaar vergeet. Ook inzake de eerste dreigbrief die u van de taliban ontving, zijn uw verklaringen weinig eensluidend te noemen. Zo beweert u eerst dat bij de eerste dreigbrief de taliban nog niet op de hoogte waren van het feit dat uw broer in het leger diende (CGVS pp. 24 en 25). Even later in het gehoor verklaart u dat de taliban op de hoogte waren van de werkzaamheden van uw broer toen ze de tweede dreigbrief stuurden en ook toen ze u telefoneerden. Deze verklaring houdt weinig steek daar u eerder aanhaalde dat het telefoontje van de taliban plaatsvond vooraleer u de eerste dreigbrief van de taliban had ontvangen. Indien de taliban bij het eerste telefoontje op de hoogte was van de werkzaamheden van uw broer kan er verondersteld worden dat ze dit ook wisten toen ze u later een dreigbrief stuurden. Bovendien kon u niet aannemelijk maken om welke reden de taliban u en uw familie dan een eerste dreigbrief stuurden, als de taliban op dat moment nog niet hadden achterhaald dat uw broer een militair in het ANA is (zie p.24). Verder legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de leden van de taliban die uw huis binnenvielen. Aanvankelijk zegt u dat u de mensen die uw huis binnenvielen niet kende (CGVS p. 28). Gevraagd naar hoe u dan wist dat deze mensen talibs waren, geeft u aan dat ze een baard hadden, een tulband droegen en traditionele Afghaanse kleren aanhadden. Dit lijkt niet echt veel te verschillen van de gebruikelijke klederdracht van een doorsnee Afghaanse man. Hierna verklaart u echter plots dat u de mannen die u aanvielen wel herkend had en dat u wist dat het mannen van de mullah, wiens beide broers als leden van de taliban werden gedood door het ANA, waren (CGVS p. 29). Dit is opnieuw weinig coherent te noemen. Dat u voorts niet weet wat de naam is van deze mullah noch van zijn mannen die uw huis binnenvielen, roept verdere twijfels aangaande de geloofwaardigheid van uw verklaringen op. (CGVS pp 22, 26). U weet enkel dat hij "mullah" genoemd werd. Gezien de centrale rol van deze mullah in uw vluchtmotieven, kan verwacht worden dat u de naam van deze persoon kent. Temeer u eerder in het gehoor verklaart dat uw broer in het verleden bevriend was met deze mullah. Bovendien hebt u nog contact gehad met uw broer over de bedreigingen die deze mullah ten aanzien van u, uw broer en uw familie uitte. Logischerwijze kan dan verwacht worden dat u in de conversaties met uw broer de identiteit van deze bewuste mullah zou hebben besproken. Deze incoherente en tegenstrijdige verklaringen doen in serieuze mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Verder is het ook bevreemdend dat de taliban zo snel hebben kunnen achterhalen wie er precies bij een aanval op hen betrokken is. Uit uw verklaringen blijkt dat uw broer in Kandahar gestationeerd is en dat deze aanval op de broers van de mullah plaatsvond in Kandahar (CGVS p. 16). Dat u dan onmiddellijk in verband wordt gebracht met een aanslag in een veel zuidelijker gelegen provincie dan Kabul, is toch wel bedenkelijk te noemen (CGVS pp. 23 & 25). Het is weinig aannemelijk dat de taliban op nog geen dag tijd zouden ontdekken dat uw broer verantwoordelijk is voor de dood van de twee leden van de taliban, vervolgens ontdekken dat u in Kabul woont, uw telefoonnummer vinden en u dan bedreigen. Gezien de grootschalige Afghaanse troepenmacht en de militaire uitrusting van militairen, is het bizar te noemen dat uw broer tijdens deze aanval op de taliban herkend werd. U geeft aan dat de mullah die u belde, u vroeg om uw broer aan de taliban over te leveren aangezien hij verantwoordelijk was voor het doden van deze twee personen in Kandahar (CGVS p. 26). Het is bedenkelijk dat de taliban u zouden vragen om uw broer over te leveren terwijl de taliban zelf op de hoogte is van het feit dat uw broer zich in Kandahar bevond. Eén dag later zou de taliban ook al een dreigbrief naar u gestuurd hebben (CGVS p. 24). Het is opmerkelijk dat de taliban zo snel naar u telefoneert en een dag later al een dreigbrief stuurt. Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader drie dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief gedood werd en dat zijn lichaam achter uw huis werd achtergelaten (CGVS p. 27). Nog eens twee dagen later viel de taliban uw huis aan (CGVS p. 28). Het is opvallend dat de taliban u met een dergelijke frequentie lastig vielen in een zo korte periode. Er kunnen bovendien ook vragen gesteld worden bij de wijze waarop de taliban opereert zoals dit uit uw verklaringen naar voren komt. (CGVS p. 27). Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader vermoord is op weg van Kabul naar Kandahar. Het is toch zeer bevreemdend dat de taliban de moeite zouden doen en het risico zouden nemen om met het lichaam van uw vader terug naar Kabul te gaan en dit lichaam vervolgens achter uw huis achter te laten. Tenslotte is het bevreemdend te noemen dat u en uw familie nooit eerder problemen gehad heeft met de taliban. Indien uw broer werkelijk sedert 12 jaar in het Afghaans leger dient zoals u aanhaalt dan kan er toch vermoed worden dat uw broer al eerder deelgenomen heeft aan operaties gericht tegen de taliban (CGVS p.13). Dat u en uw familie aldus niet eerder werden gevisieerd om die reden door de taliban en nu plots wel, kan u niet verklaren.

Tevens dient te worden aangestipt dat u nergens in uw asielrelaas gewag maakt van specifieke redenen met betrekking tot uw kinderen waarom een terugkeer naar Afghanistan niet mogelijk is. Gelet op het

ongeloofwaardige karakter van uw asielverklaringen, maakt u geenszins aannemelijk dat uw leven en dat van uw kinderen in gevaar zou zijn bij terugkeer (zie CGVS, p.32).

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw taskara en de taskara's van uw echtgenote en kinderen, net zoals de vaccinatiekaarten van uw kinderen en de foto's van uw huwelijksceremonie tonen enkel uw identiteit aan dewelke niet betwist wordt door het CGVS. Wat betreft het medisch attest dat u voorlegt kan uit dit attest uw ingeroepen vrees van vervolging niet blijken. Er kan immers geen oorzakelijk verband worden vastgesteld door een arts tussen uw psychologische klachten en uw moeilijkheden in Afghanistan, die louter op basis van uw verklaringen zijn weergegeven in dit attest. Dit medische attest kan bijgevolg uw aangehaalde vluchtmotieven niet aantonen. Gelet op de ongelooftwaardigheid van uw verklaringen zoals hierboven reeds werd uiteengezet, is het door u neergelegde attest bijgevolg niet van die aard om een ander licht te werpen op de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Concluderend blijkt nergens uit uw verklaringen dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie heeft. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend. Evenmin maakt u op basis van uw verklaringen aannemelijk dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel art. 48/4,§2, a en b van de Vreemdelingenwet, nl. ten gevolge foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De aspecten die verzoeker wel weet, doen geen afbreuk aan zijn onwetendheid omtrent de voormelde elementen.

Verzoekers geven aan dat verzoeker niet in staat is om zijn relaas op een coherente en chronologische manier uit te leggen en verwijzen dienaangaande naar bepaalde passages uit het gehoorverslag en het medisch attest dat bevestigt dat hij lijdt aan PTSD (Post traumatic stress disorder). Verzoekers verwijzen ook naar verslagen en onderzoeken met betrekking tot de gevolgen van psychische stoornissen.

In voormeld attest is slechts sprake van één consultatie in neuropsychiatrie en dit op 27 september 2016. Ook wordt hierin gesteld dat verzoeker erg angstig is als vluchteling en dat volgens de getuigenissen er behoefte is aan meerdere behandelingen voor ernstige slaapstoornissen die gelinkt is aan zijn situatie als vluchteling en aan wat hij heeft meegemaakt in Afghanistan. In het kader van zijn asielaanvraag is hij zenuwachtig geworden en de angst heeft hem letterlijk overweldigd waardoor hij tijdens het gehoor geen coherente verklaringen kon afleggen. Ook wordt gesteld dat hij zijn angst zag toenemen en dat hij overweldigd was en in de onmogelijkheid om zijn verhaal te doen vooral omdat zijn opleidingsniveau laag is. Hij lijkt steeds te tobben over de gebeurtenissen die in Afghanistan gebeurd zijn en meer bepaald de moord op zijn vader. Vervolgens wordt geconcludeerd dat posttraumatische stress normaal is in deze context en zorg behoeft met gespecialiseerde therapeuten en een tolk. De Raad stelt evenwel vast dat deze vaststellingen enkel en alleen gebaseerd zijn op verzoekers eigen verklaringen. In het attest wordt bovendien slechts op algemene wijze vermeld dat het in deze context normaal is dat verzoeker zou lijden aan PTSD, doch hieruit blijkt geenszins dat dit gepaard zou gaan met geheugenproblemen in hoofd van verzoeker. Derhalve kan uit dit attest hoegenaamd niet worden afgeleid dat verzoekers verklaringen tijdens zijn gehoor door psychische problemen zouden zijn aangetast.

Waar in dit attest vervolgens vermeld wordt dat verzoeker gehospitaliseerd is geweest en de onderzoeken “une spondylarthrite ankylosante” aan het licht bracht die behandeling met medrol en vervolgens met diclofenac behoeft, waarna verzoeker medicatie voorgeschreven krijgt, wordt er nergens vermeld dat deze ziekte geheugenproblemen met zich meebrengt. Verzoekers verwijzen naar verklaringen van hun raadvrouw tijdens het gehoor van verzoekers echtgenote waarin deze stelt dat zij aan haar dokter heeft gevraagd wat dit is en als antwoord verkreeg dat dit een ziekte is die het gevolg kan zijn van grote stress. Ook geeft verzoekers raadvrouw tijdens dit gehoor te kennen dat de medicijnen heel sterk zijn, waardoor het mogelijk is dat hij geheugenproblemen heeft. Dit kan bezwaarlijk als een objectieve en gefundeerde diagnose worden aangenomen en is dan ook niet van aard om verzoekers verklaringen te verschonen of te verklaren.

Waar verzoekers aangeven dat de gevolgen van PTSD, de ziekte (“une spondylarthrite ankylosante”) en medicijnen grondig moeten worden onderzocht, moet worden gewezen op het feit dat deze allen worden

aangehaald in het door verzoeker bijgebrachte psychiatrisch attest, maar dat hieruit geenszins blijkt dat dit een invloed zou kunnen hebben gehad op verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien blijkt uit dit attest louter dat verzoeker gehospitaliseerd werd, het onderzoek “une spondylarthrite ankylosante” aan het licht bracht die behandeling met medrol en vervolgens met diclofenac behoeft, maar hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker deze medicijnen nam ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch dat hij hierdoor niet in staat zou zijn geweest om coherente en duidelijke verklaringen af te leggen. Het louter verwijzen naar verslagen en onderzoeken met betrekking tot de gevolgen van psychische stoornissen volstaat niet. Zij zijn algemeen en hebben geen betrekking op verzoeker persoonlijk.

Voor zover verzoekers laten uitschijnen dat het voormelde attest van een psychiater zou volstaan om aan te tonen dat zij daadwerkelijk werden vervolgd, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan worden aangenomen. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde aandoeningen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen.

Wat betreft de nieuwe stukken die bij het verzoekschrift worden gevoegd, zijnde het bewijs dat verzoeker in het ziekenhuis werd opgenomen en de eerste brief van de mullah, stelt de Raad vast dat ze niet voorzien zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 waardoor de documenten dan ook niet in overweging wordt genomen. Hoe dan ook zijn het slechts fotokopieën en ontberen zij derhalve enige bewijswaarde.

Gelet op wat voorafgaat kunnen verzoekers niet volhouden dat *in casu* aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet zou zijn voldaan. Derhalve kan verzoekers niet het voordeel van de twijfel worden gund.

2.5. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, de provincie Kabul, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan (EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan – Security Situation” van november 2016), gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 28 maart 2017, blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk

gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers slechts uitzonderlijk het doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Er bestaat voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Door louter naar de informatie, waarop het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich steunde voor het nemen van de bestreden beslissingen en aanwezig in het administratief dossier te verwijzen en hieruit te citeren kunnen verzoekers niet aantonen dat er actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier mei tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF